

**การเดินทางไกลอันซับซ้อนของฉากสังวาส
จาก จินผิงเหมย์ สู่ ดอกเหมยในแจกั๋นทอง¹**
The Long and Winding Journey of Erotic Scenes
from *Jin Ping Mei* to *Dok Moei Nai Chaekan Thong*

ประทีองพร วิรัชโกตี²

Received 25 July 2021

Revised 1 December 2021

Published 3 January 2022

บทคัดย่อ

นวนิยายจีนโบราณเรื่อง *จินผิงเหมย์* มีจุดเด่นอยู่ที่ฉากสังวาสอันโจ่งแจ้งระหว่างตัวละครต่างๆ ในเรื่อง จนส่งผลให้นวนิยายเรื่องนี้เคยเป็นหนังสือต้องห้ามในจีน บทความฉบับนี้ว่าด้วยการถ่ายถอดฉากสังวาสเหล่านั้นออกมาเป็นภาษาไทย โดยเลือกศึกษาฉบับแปลโดยเนียน และสด กุรมะโรหิต ในชื่อว่า *ดอกเหมยในแจกั๋นทอง* ซึ่งตีพิมพ์เป็นตอนๆ ลงหนังสือพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2496 – 2498 ผลการศึกษาพบว่า กลวิธีการแปลฉากสังวาสใน *ดอกเหมยในแจกั๋นทอง* คือการแปลโดยตัดทอนข้อมูลที่ทำให้รายละเอียดเกี่ยวกับกิจกรรมทางเพศ และเลี่ยงไปใช้คำที่ให้ความรู้สึกเย้ายวนมาแทนที่ สำหรับสาเหตุที่ทำให้นักแปลเลือกที่จะแปลฉากสังวาสในลักษณะนี้ อาจเป็นเพราะผู้แปลไม่ต้องการให้ผลงานของตนถูกสังคมตัดสินว่าเป็นงานอนาจาร นอกจากนี้ ยังอาจเป็นเพราะการเผยแพร่สิ่งพิมพ์ในลักษณะดังกล่าว เป็นการขัดต่อพระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. 2484 อีกด้วย

คำสำคัญ: จินผิงเหมย์ ดอกเหมยในแจกั๋นทอง ฉากสังวาส วรรณคดีจีน การแปลวรรณกรรม

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง *ดอกเหมยในแจกั๋นทอง* : นวนิยายจีนโบราณชื่อฉาว จินผิงเหมย์ ภาคภาษาไทย ฉบับเนียนและสด กุรมะโรหิต ได้รับเงินอุดหนุนการวิจัยจากงบประมาณมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ปีงบประมาณ 2563

² อาจารย์ประจำสำนักวิชาจีนวิทยา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

Abstract

One of the main features of the Chinese classic novel *Jin Ping Mei* is the depiction of erotic scenes between various characters, a major reason for the work being banned in China for such a long period of time. This article deals with the rendition of erotic scenes in *Jin Ping Mei* in one of its Thai versions *Dok Moei Nai Chaekan Thong*, a translation by Nian and Sod Kurmarohita that was published in newspapers from 1953 to 1955. The study found that when translating erotic scenes, the translator would omit the details of sexual intercourse and use sensual words to render erotic sense instead of giving detailed accounts of what was happening. The researcher suggests that fear that their work of art would be judged as obscene by the public, and the risk of violating of Thailand's B.E. 2484 Printing Act by issuing indecent publication, might have been the reason behind the translation strategy opted by the translators.

Keywords: *Jin Ping Mei*, *Dok Moei Nai Chaekan Thong*, erotic scenes, Chinese literature, literary translation

1. บทนำ: ที่มา ความสำคัญ วัตถุประสงค์และวิธีการวิจัย

จินผิงเหมย์ เป็นนวนิยายที่แต่งขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิงยุคกลาง ในรัชสมัยจักรพรรดิเจียจิ้ง (ครองราชย์ระหว่าง ค.ศ. 1507 – 1567) โดยนักเขียนที่ใช้นามแฝงว่า หลันหลิงเซียวเซียวเซิง หรือ “บัณฑิตผู้หัวเราะเยาะหยันแห่งหลันหลิง” มีความยาวทั้งสิ้น 100 บท เป็นภาพสะท้อนชีวิตของชนชั้นพ่อค้าในสมัยราชวงศ์หมิง ผ่านตัวละครหลักคือซีเหมินซิง วาณิชหนุ่มวัยฉกรรจ์ผู้เก่งกาจในเชิงการค้าและกามารมณ์ และบรรดาตัวละครสตรีน้อยใหญ่ในเรื่อง ทั้งภรรยาทั้งหกของซีเหมินซิง รวมไปถึงสาวใช้ภายในบ้าน

อนึ่ง ชื่อเรื่อง จินผิงเหมย์ นั้น เกิดจากการนำตัวอักษรตัวหนึ่งในชื่อของตัวละครหญิงสามคนในเรื่อง ได้แก่ นางพานจินเหลียน นางหลี่ผิงเออร์ ภรรยาลำดับที่ห้าและหกของซีเหมินซิง และนางผิงซุนเหมย์ สาวใช้ของนางพานจินเหลียน มารวมกันเป็นวลีที่มีความหมาย โดยหากแปลตรงตัว จินผิงเหมย์ จะแปลว่า “ดอกเหมยในแจกันทอง” สำหรับความหมายนัยแฝงนั้น ชื่อนวนิยายเรื่องนี้มีการตีความออกไปหลากหลาย บ้างก็ว่าเหตุที่นำชื่อของสตรีสามคนนี้มารวมกันเป็นชื่อเรื่อง เป็นเพราะพวกนางต่างมีจุดจบที่น่าอนาถ จึงสามารถใช้เป็นเครื่องสอนใจผู้อ่านได้ว่า หากประพฤติดนชั่วช้า ก็จะมีอันเป็นไปเช่นพวกนาง (Li, 2008, p. 30) บ้างก็ว่าเพราะคำ

ว่า “จีน” ที่แปลว่าทองนั้น สะท้อนถึงเงินทอง ส่วน “ผิง” ที่แปลว่าแจกัน อาจหมายถึงขวดเหล้าได้เช่นกัน จึงสะท้อนถึงสุราเมรัยที่ปรากฏบ่อยครั้งในเรื่อง ส่วน “เหมย” ที่แปลว่าดอกเหมยนั้น สะท้อนถึงเรือนร่างและความงามของอิสตรี สามสิ่งนี้คือสาระสำคัญในชีวิตของซีเหมินซิง ผู้เป็นจุดศูนย์กลางของเรื่องราวทั้งหมด (ibid.)

จินผิงเหมย เป็นวรรณคดีจีนชิ้นสำคัญ ได้รับการยกย่องให้เป็น “สุดยอดหนังสือแห่งราชวงศ์หมิง” ร่วมกับสามก๊ก ซ้องกั๋ง และไซอิ๋ว อย่างไรก็ตาม เนื่องจากข้อห้ามที่เข้มงวดของรัฐบาล ก่อให้เกิดให้ จินผิงเหมย กลายเป็นหนังสือต้องห้ามในประวัติศาสตร์จีนมาอย่างยาวนาน ด้วยข้อหาอนาจารมาตั้งแต่ ค.ศ. 1652 ในสมัยจักรพรรดิซุ่นจื้อแห่งราชวงศ์ชิง (Zhang, 2010, p. 92) และดำรงอยู่ในสถานะดังกล่าวตลอดราชวงศ์ ต่อมาเมื่อถึงสมัยสาธารณรัฐ หลังจากระบอบศักดินาได้สูญสิ้นไป สังคมเปิดกว้างให้แก่แนวคิดจากตะวันตกที่ไหลบ่าเข้ามา (ibid., p. 93) ผู้มีการศึกษาจึงเริ่มพิจารณาคุณค่าของ จินผิงเหมย ด้วยสายตาเป็นกลางมากขึ้น มิได้จับจ้องอยู่กับ “ความโป๊เปลือย” เพียงอย่างเดียว

สำหรับการเผยแพร่ในประเทศไทยนั้น จินผิงเหมย ได้รับการแปลออกเป็นภาษาไทยในยุคสมัยใกล้เคียงกันรวมทั้งสิ้น 3 ฉบับ ได้แก่ ฉบับที่นักแปลผู้ใช้นามปากกาว่า “จีนสยาม” แปลลงเป็นตอนๆ ในหนังสือพิมพ์หลักเมือง ระหว่างวันที่ 3 เมษายน 2475 ถึงวันที่ 3 มิถุนายน 2475 ให้ชื่อว่า *กิมบั๋งบ๊วย* (วินัย สุกใส, 2554, น. 138) ฉบับที่เขียนและสด กุระมะโรหิต³ แปลลงเป็นตอนๆ ในนิตยสาร *แสนสุข* ระหว่างเดือนมิถุนายน 2496 ถึงเดือนตุลาคม 2498 ในชื่อ *ดอกเหมยในแจกันทอง* และฉบับแปลและเรียบเรียงโดยโชติ แพร่พันธุ์ หรือ “ยาขอบ” ในชื่อว่า *บุปผาในกุณฑีทอง* เป็นที่น่าสังเกตว่า แม้ จินผิงเหมย จะถ่ายทอดเป็นภาษาไทยถึง 3 ฉบับ แต่กลับปรากฏว่า จวบจนปัจจุบันนี้ ยังไม่ปรากฏฉบับแปลสมบูรณ์ตั้งแต่ต้นจนจบแต่อย่างใด และในจำนวนบทแปลสามฉบับดังกล่าวนั้น ปรากฏว่าฉบับที่ยังแพร่หลาย มีเพียง *บุปผาในกุณฑีทอง* ของยาขอบเท่านั้น

จินผิงเหมย ฉบับของจีนสยามมีลักษณะเช่นไร เนื่องจากหนังสือพิมพ์ *หลักเมือง* ซึ่งตีพิมพ์นวนิยายจีนแปลไทยเรื่องดังกล่าว (วินัย สุกใส, 2554, น. 138) ได้สูญหายไปจากหอสมุดแห่งชาติแล้ว จึงไม่สามารถสืบค้นได้⁴ ส่วน *บุปผาในกุณฑีทอง* หรือ จินผิงเหมย ฉบับเดียวที่ได้รับการจัดพิมพ์จำหน่ายตั้งแต่ พ.ศ. 2497 เรื่อยมา

³ เกี่ยวกับประเด็นผู้แปล *ดอกเหมยในแจกันทอง* นี้ จากการสัมภาษณ์คุณอัปสร กุระมะโรหิต บุตรสาวของเขียนและสด พบว่า *ดอกเหมยในแจกันทอง* เป็นผลงานแปลของเขียน กุระมะโรหิตเพียงผู้เดียว (การสัมภาษณ์, 4 กรกฎาคม 2563) แต่เหตุที่หนังสือพิมพ์ *แสนสุข* ระบุว่าผู้แปลคือ “เขียนกับสด กุระมะโรหิต” นั้น คุณอัปสรสันนิษฐานว่า สด กุระมะโรหิตอาจมีส่วนช่วยในการแปลภาษาไทย (อ้างถึงแล้ว) อย่างไรก็ตาม เนื่องจากหนังสือพิมพ์ *แสนสุข* ระบุว่าผู้แปล *ดอกเหมยในแจกันทอง* มีสองท่าน บทความชิ้นนี้จึงยังคงยึดข้อมูลตามที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ดังกล่าว

⁴ เมื่อครั้งที่ผู้วิจัยเดินทางไปยังหอสมุดแห่งชาติ เทเวศร์ เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับ *ดอกเหมยในแจกันทอง* ผู้วิจัยพบว่า จินผิงเหมย ฉบับแปลโดยจีนสยาม ซึ่งลงตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ *หลักเมือง* ไม่สามารถสืบค้นได้แล้ว เนื่องจาก *หลักเมือง* ฉบับที่ยังสืบค้นได้ในรูปแบบไมโครฟิล์มนั้น เป็น

จนปัจจุบันนั้น อาจมองได้ว่าเป็น “งานเล่าซ้ำ” จากมุมมองของวณิกพยาชอบ ผู้เชี่ยวชาญการเล่าเรื่องอย่างนักเล่านิทานจีนมากกว่าจะเป็น “งานแปล” ตามนิยามที่รับรู้กันในหมู่นักอ่านชาวไทยในปัจจุบัน ซึ่งให้ความสำคัญกับต้นฉบับในภาษาต้นทาง และมองว่างานแปลที่ดีจะต้องชื่อตรงต่อต้นฉบับ ไม่ดัดแปลงหรือตัดทอนหากไม่จำเป็นจริงๆ (Chittphalangsi, 2019, p. 121) ในความเห็นของผู้วิจัย *ดอกเหมยในแจกันทอง* หรือ *จินผิงเหมย* ฉบับแปลโดยเนียน กุระมะโรหิต บัณฑิตด้านวรรณคดีจีนจากมหาวิทยาลัยเยียนจิงในกรุงปักกิ่ง ร่วมด้วยสด กุระมะโรหิต ผู้เป็นสามี จึงน่าจะนับได้ว่าเป็นบทแปล *จินผิงเหมย* ตามนิยามที่รับรู้กันในหมู่คนไทยในปัจจุบัน และด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมองว่าตัวบทดังกล่าวเป็นตัวบทที่น่าศึกษา และแน่นอนว่า หากพูดถึงการศึกษาเกี่ยวกับ *จินผิงเหมย* ประเด็นหนึ่งซึ่งจะขาดเสียไม่ได้ ย่อมจะเป็นประเด็นการแปลฉากสังวาส เนื่องจากการนำเสนอความโป๊เปลือยอย่างโจ่งแจ้งผ่านสื่อสิ่งพิมพ์เป็นเรื่องต้องห้ามประการหนึ่งของสังคมไทย

วัตถุประสงค์ของบทความวิจัยชิ้นนี้ คือเพื่อศึกษากลวิธีการแปลฉากสังวาส ตามที่ปรากฏใน *ดอกเหมยในแจกันทอง* ฉบับแปลโดยเนียนและสด กุระมะโรหิต ผ่านการเปรียบเทียบเนื้อหาในต้นฉบับภาษาจีนของ *ดอกเหมยในแจกันทอง* ที่สันนิษฐานว่าเป็น *กุ่เป็นจินผิงเหมย* และ *จินผิงเหมยฉบับวิจารณ์โดยจางจุไฟ* ซึ่งเป็นเนื้อหาต้นฉบับของ *กุ่เป็นจินผิงเหมย* อีกต่อหนึ่ง

ตัวบทหลักที่ใช้ในการศึกษาทั้งสิ้น 3 ตัวบท ได้แก่ ตัวบทต้นฉบับภาษาจีน จำนวนสองฉบับ ได้แก่ *จินผิงเหมยฉบับวิจารณ์โดยจางจุไฟ* ฉบับจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์แห่งมหาวิทยาลัยจีหลิน ใน ค.ศ. 2011 และ *กุ่เป็นจินผิงเหมย* ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ซังไห่ซิง ยูหวิน ใน ค.ศ. 1926 ซึ่งเข้าถึงได้จากฐานข้อมูลภาพถ่ายหนังสือเก่าภาษาจีน สถาบันวิจัยวัฒนธรรมตะวันออก มหาวิทยาลัยโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ผ่าน URL http://shanben.ioc.u-tokyo.ac.jp/main_p?nu=D8650300&order=rn_no&no=04543 สำหรับตัวบทแปลภาษาไทย *ดอกเหมยในแจกันทอง* แปลโดยเนียนและสด กุระมะโรหิต นั้น เก็บข้อมูลที่หอสมุดแห่งชาติ เทเวศร์ด้วยการถ่ายภาพ

สำหรับการทบทวนวรรณกรรมนั้น แม้ *จินผิงเหมย* จะเป็นวรรณคดีสำคัญของจีน ทั้งยังมีฉบับแปลเป็นภาษาไทยมากถึง 3 ฉบับ แต่งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปล *จินผิงเหมย* เป็นภาษาไทยโดยตรง กลับมีเพียง 4 เรื่อง แบ่งออกเป็นบทความวิชาการ 2 ฉบับ วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท 1 เรื่อง และวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอก 1 เรื่อง ในจำนวนนั้น เป็นผลงานของผู้วิจัยเองจำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ บทความวิชาการชื่อ *The Writer as Translator: An Analysis of the Novelist Jacob's Manipulations in the Thai Translation of Jin*

ฉบับที่เก่ากว่าฉบับที่นวนิยายแปลเรื่องนี้ลงตีพิมพ์ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากในช่วงเวลาดังกล่าว หอสมุดแห่งชาติอยู่ระหว่างปรับปรุงพื้นที่ขนาดใหญ่ จึงเป็นไปได้ว่าข้อมูลบางส่วนอาจขาดหายไป ไม่สามารถสืบค้นได้เป็นการชั่วคราว

*Ping Mei*⁵ และวิทยานิพนธ์ปริญญาเอก The Storyteller Translator : On Thai Novelist Jacob's Rewriting of *Sanguo Yanyi* and *Jin Ping Mei*⁶ อย่างไรก็ตามก็ดี ผลงานวิชาการทั้งสองฉบับดังกล่าว ไม่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ *ดอกเหมยในแจกันทอง* หากแต่เป็นการศึกษาเกี่ยวกับ *จินผิงเหมย* ฉบับแปลและเรียบเรียงโดยยาขอบ ที่ใช้ชื่อว่า *บุปผาในกุนทีทอง* งานวิจัยเกี่ยวกับ *ดอกเหมยในแจกันทอง* มีเพียงหนึ่งเดียว คือวิทยานิพนธ์ปริญญาโท เรื่อง “การเปรียบเทียบส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีน *จินผิงเหมย* กับฉบับแปลภาษาไทย *ดอกเหมยในแจกันทอง*” โดยพิบูลย์ ลิ้มอารีย์สุข แต่ก็เป็นที่น่าสังเกตว่า วิทยานิพนธ์ดังกล่าวไม่ได้ทำการศึกษาตัวบทชิ้นนี้จากมุมมองการแปลวรรณกรรม หากแต่เป็นมุมมองด้านไวยากรณ์ นับได้ว่า การศึกษาเกี่ยวกับการแปลจากสังวาสใน *จินผิงเหมย* เป็นภาษาไทยในบทความความวิจัยชิ้นนี้ เป็นการเปิดมุมมองในการศึกษาเกี่ยวกับงานประพันธ์ชิ้นนี้เพิ่มเติมในประเด็นใหม่

2. ว่าด้วยต้นฉบับภาษาจีนของ *ดอกเหมยในแจกันทอง*

จินผิงเหมย เป็นนวนิยายที่มีหลากหลายฉบับ แต่ละฉบับมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันอย่างซับซ้อน (Shi and Luo, 2016, p. 1) ทั้งนี้วงวิชาการมักอ้างอิงข้อวิจจัยของ แพทริค ฮานาน (Patrick Hanan) ผู้เชี่ยวชาญด้าน *จินผิงเหมย* ซึ่งเสนอไว้ว่านวนิยายจีนโบราณเรื่องนี้แบ่งออกเป็น 3 ระบบใหญ่ ได้แก่ ฉบับแรกคือฉบับ ฉือฮว่า (词话本) ซึ่งเคยสูญหายไป ก่อนจะถูกค้นพบใหม่อีกครั้งใน ค.ศ. 1932 และเชื่อกันว่าเป็นฉบับเก่าแก่ที่สุด มีร่องรอยของความเป็นบทสำหรับนักเล่านิทาน และประกอบด้วยบทเพลงและบทกวีต่างๆ มากมาย สมแก่ชื่อของหนังสือคือ ฉือฮว่า ที่หมายถึง “นวนิยายแบ่งบทที่สอดแทรกด้วยบทกวีประเภทฉือและบทเพลง” (Xiandai Hanyu Cidian, 2016, p. 212) ฉบับที่สองคือ ฉบับรัชศกฉงเจิน (崇祯本) ซึ่งเป็นฉบับที่พิมพ์จำหน่ายในสมัยราชวงศ์หมิงตอนปลาย ในยุคจักรพรรดิหิงชือจง ส่วนฉบับที่สาม คือฉบับวิจารณ์โดย จางจู่โพ (张评本) นักวิชาการด้านวรรณคดีในสมัยราชวงศ์ชิง โดยมีความใกล้เคียงกับฉบับฉงเจิน ต่างกัน

⁵ บทความดังกล่าวศึกษาเกี่ยวกับ *จินผิงเหมย* ฉบับแปลและเรียบเรียงโดยยาขอบ ในชื่อ *บุปผาในกุนทีทอง* จากมุมมองของทฤษฎีการ “เขียนใหม่” (rewriting) ของเลอเฟอแรว์ ซึ่งเสนอว่าการที่นักแปลบิดแปรตัวบทต้นฉบับนั้น อาจมีปัจจัยเบื้องหลัง 3 ประการหลัก ได้แก่ ผู้ถูกถ่มถูดมคติ และประพันธศาสตร์ โดยผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์การบิดแปรต้นฉบับ *Chin Ping Mei : The Adventurous History of Hsi Men and His Six Wives* ซึ่งเป็น *จินผิงเหมย* ฉบับแปลภาษาอังกฤษ ที่ยาขอบนำมาเรียบเรียงเป็น *บุปผาในกุนทีทอง* ใน 5 ประเด็น ได้แก่ การแบ่งบทใหม่ การปรับแก้เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเพศสัมพันธ์ การเพิ่มเติมและตัดทอนเนื้อหา การคงคำหรือถ้อยความภาษาอังกฤษไว้ในบทแปล และการเล่าเรื่องด้วยสำนวนภาษาเฉพาะตัวของผู้แปล (Wiratpokee, 2017, p. 39) ผู้วิจัยสรุปว่า ปัจจัยหลักที่ทำให้ยาขอบบิดแปรตัวบทต้นฉบับนั้น เป็นเพราะยาขอบมิได้แบ่งแยกบทบาทของตนในฐานะนักประพันธ์และนักแปลออกจากกันอย่างชัดเจน งานแปลของยาขอบจึงมีลักษณะเหมือนงานเขียน (ibid.)

⁶ ในวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกดังกล่าว ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาบทบาทของยาขอบในการ “เขียนใหม่” นวนิยายจีนโบราณสองเรื่องสำคัญคือ *สามก๊ก* และ *จินผิงเหมย* ในลักษณะการเล่าเรื่องแบบนวนิพนธ์ หรือนักเล่านิทานชาวจีน โดยศึกษาเปรียบเทียบตัวบทต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อวิเคราะห์จุดเด่นของยาขอบในฐานะนักเล่านิทาน ผู้เล่าชำนานิยายจีนเรื่องยาวสองเรื่องดังกล่าว เป็นผลงานเรื่อง *สามก๊กฉบับฉงเจิน* และ *บุปผาในกุนทีทอง* ในสามประเด็น ได้แก่ การอ้างอิงข้อความจากวรรณคดี การสอดแทรกความรู้ และการสร้างความบันเทิง (Wiratpokee, 2019, p. 1)

ตรงที่มีคำวิจารณ์ของนักวรรณคดีสมัยราชวงศ์ซิงนามจางจู่โพประกอบอยู่ด้วย ทั้งนี้ จินผิงเหมย์ ระบบที่แพร่หลายมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ซิง จนกระทั่งค้นพบฉบับชื่อฮว่า ก็คือฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โพ (Wu, 2015, p. 143)

เนื่องจากเนียนและสด กูรมะโรหิต มิได้ระบุชัดเจนในบทเกริ่นนำของ *ดอกเหมยในแจกันทอง* ว่าต้นฉบับของ *ดอกเหมยในแจกันทอง* คือ *จินผิงเหมย์* ฉบับใด การเปรียบเทียบตัวบทต้นฉบับภาษาจีนและตัวบทแปลภาษาไทย จึงมีอุปสรรคพอสมควร จากการทบทวนวรรณกรรม ผู้วิจัยได้เบาะแสว่า ต้นฉบับของ *ดอกเหมยในแจกันทอง* “มีความเป็นไปได้สูงว่า” จะเป็น *กู๋เปิ่นจินผิงเหมย์* (古本金瓶梅 แปลว่า *จินผิงเหมย์ฉบับโบราณ*) หรือฉบับที่ใกล้เคียงกัน (พิบูลย์ ลิ้มอารีย์สุข, 2558, น. 10) ทั้งนี้ *กู๋เปิ่นจินผิงเหมย์* เป็น *จินผิงเหมย์* ฉบับปลดออกการบรรยายเรื่องเพศ (洁本) พิมพ์จำหน่ายเป็นครั้งแรกใน ค.ศ. 1926 ในจีนสมัยสาธารณรัฐ และจัดว่าอยู่ในระบบที่สามตามการแบ่งของแพทริก ฮานาน นั่นคือนำเอา *จินผิงเหมย์ฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โพ* มาปรับเปลี่ยนให้ “ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม” กล่าวคือไรเพศสัมพันธ์ และลดทอนความเลวทรามของตัวละครหญิงในเรื่อง ก่อนจะพิมพ์ออกจำหน่าย

ดอกเหมยในแจกันทอง หรือ *จินผิงเหมย์* ฉบับแปลไทยที่เนียนและสด กูรมะโรหิต ได้รับการว่าจ้างให้แปลลงหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ *แสนสุข* ลงพิมพ์เป็นตอนๆ ต่อเนื่องกันระหว่างเดือนมิถุนายน 2496 ถึงเดือนตุลาคม 2498 แต่แปลไม่จบ เนื่องจากความไม่สะดวกของทางหนังสือพิมพ์เอง (สด กูรมะโรหิต, 2537, น. 64) เนื้อหาของฉบับแปลไทยดังกล่าว คิดเป็นประมาณ 3 ใน 5 ของ *จินผิงเหมย์* ทั้งเรื่อง กล่าวคือ กินความตั้งแต่บทที่ 1 西门庆热结十兄弟 武二郎冷遇亲哥嫂 (ซีเหมินชิงกับเพื่อนรวมสิบคนทำสัตย์สาบาน⁷ เป็นพี่น้องกันด้วยความครึกครื้น หนู่เอ้อหลาง⁸ เข้าพบพี่สะใภ้ด้วยอาการสำรวม) ไปจนกระทั่งบทที่ 63 潘道士法遣黄巾士 西门庆大哭李瓶儿 (พานเต้าสื่อทำพิธีบวงสรวงวิญญาณ ซีเหมินชิงร้องไห้รักนางหลี่ผิงเอ้อ) อย่างไรก็ดี เมื่อเทียบกับ *บุปผาในกุณฑีทอง* ของยาขอบ ที่แปลจากฉบับย่อภาษาอังกฤษของเบอร์นาร์ต เมียลด์ โดยแปลไปเพียง 26 บทจาก 49 บท ก็นับว่าฉบับแปลโดยเนียนและสด กูรมะโรหิตนี้ มีเนื้อหามากกว่าพอสมควร หลังจากเปรียบเทียบเนื้อหาของฉบับแปลไทยกับต้นฉบับภาษาจีน ผู้วิจัยพบว่า *ดอกเหมยในแจกันทอง* นั้น มีการตัดทอนเนื้อหาบางส่วนออก และบางครั้งผู้แปลได้ทำการควมรวมเนื้อหาสองบทหรือหลายบทเข้าด้วยกัน สันนิษฐานว่าเพื่อให้เนื้อเรื่องกระชับขึ้น จึงส่งผลให้จำนวนบทใน *ดอกเหมยในแจกันทอง* นั้น เหลือเพียง 47 บท

⁷ สะกดตามต้นฉบับ

⁸ การถอดเสียงภาษาจีนด้วยอักษรไทยในบทความวิจัยชิ้นนี้ ยึดตามหลักเกณฑ์การถอดเสียงของราชบัณฑิตยสถาน เว้นแต่ที่จะเป็นการอ้างอิงโดยตรงจากบทแปล ที่จะยังคงการสะกดไว้ตามที่ปรากฏใน *ดอกเหมยในแจกันทอง* ด้วยเหตุนี้ ชื่อตัวละครบางส่วนในบทความชิ้นนี้ จึงอาจมีการสะกดมากกว่าหนึ่งแบบ

สาเหตุที่ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า *จินผิงเหมย* ฉบับที่มีความเป็นไปได้มากที่สุด ว่าจะ เป็นต้นฉบับของ *ดอกเหมยในแจกันทอง* คือ *กุเป็นจินผิงเหมย* คือเนื้อหาของ *ดอกเหมยในแจกันทอง* ระหว่างบทที่ 2 ถึง 4 ซึ่งมีความแตกต่างจาก *จินผิงเหมย* ฉบับต่างๆ ที่ถือกำเนิดขึ้นมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์หมิงและชิง แต่กลับตรงกันกับที่ปรากฏใน *กุเป็นจินผิงเหมย* โดยเนื้อหาในบทที่ 2 ถึง 4 นั้น บอกเล่าเรื่องราวตอนที่ซีเหมินซึ่งเกิดนิมิตรฝันประหลาด จึงนำความฝันดังกล่าวไปให้ภิกษุทำนายฝันให้ ได้ความว่าซีเหมินซึ่งจะได้พบกับสตรีนางหนึ่งที่มีแซ่ “พาน” ตัวเขาและสหายจึงพยายามหาตัวสตรีแซ่พานที่ว่านี้ จากนั้นจึงเล่าถึงเหตุการณ์ตอนที่นางจิวเอ๋อร์เจียอนุภรรยาของซีเหมินซึ่งกำลังเจ็บหนัก ฝันว่าตนได้ไปท่องเที่ยวในนรกภูมิ ซึ่งเมื่อเทียบกับ *จินผิงเหมย* ฉบับโบราณ ทั้งฉบับชื่อย่อว่า ฉบับรัชศกชงเจิน และฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โพนั้น ไม่ปรากฏว่าได้บอกเล่าเรื่องราวตอนที่นางจิวเอ๋อร์เจียยังมีชีวิตอยู่แต่อย่างใด

จากการสัมภาษณ์คุณอัปสร ฐรมะโรหิต บุตรสาวของเนียนและสด ฐรมะโรหิต ทำให้ทราบว่า เนียน ฐรมะโรหิต บัณฑิตสาขาวิชาวรรณคดีจีนจากมหาวิทยาลัยเยียนจิงในกรุงปักกิ่ง ได้ซื้อหาหนังสือวรรณคดีที่เป็นเพชรน้ำเอกในประวัติศาสตร์จีนจำนวนมากเพื่อขนส่งจากกรุงปักกิ่งกลับมายังประเทศไทยในราว พ.ศ. 2479 โดยวรรณคดีจีนที่ส่งกลับมาจากกรุงปักกิ่งนั้น อยู่ในรูปแบบหนังสือทั้งหมด ไม่มีฉบับถ่ายสำเนา (การสัมภาษณ์, 4 กรกฎาคม 2563) จึงอาจอนุมานได้ว่า หนังสือที่เนียนและสด ฐรมะโรหิต ใช้เป็นต้นฉบับในการแปล *ดอกเหมยในแจกันทอง* น่าจะยังสามารถซื้อหาได้ในช่วงเวลาดังกล่าว เมื่อนำเบาะแสทั้งสองอย่างมาประกอบกัน จึงเพียงพอที่จะเชื่อมโยงได้ว่า *กุเป็นจินผิงเหมย* มีความเป็นไปได้สูงที่จะเป็นต้นฉบับของ *ดอกเหมยในแจกันทอง* เนื่องจาก *กุเป็นจินผิงเหมย* ได้รับการพิมพ์ซ้ำโดยสำนักพิมพ์ซ่งไห่ซิงยฺหวินมากถึง 20 ครั้ง ระหว่าง ค.ศ. 1926 ถึงเดือนเมษายน ค.ศ. 1934 (Shi and Luo, 2016, p. 91) นอกจากนี้ ยังมีฉบับที่พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ซ่งไห่จางยฺชฺเตี้ยน ใน ค.ศ. 1936 ซึ่งเป็นฉบับที่ออกจำหน่ายเพียงไม่นานก่อนเกิดสงครามจีน-ญี่ปุ่นและสงครามกลางเมืองอีกด้วย (ibid., p. 92)

3. พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. 2484

งานแปลวรรณกรรมขึ้นใดก็ตาม ย่อมไม่อาจดำรงอยู่ในสุญญากาศ หากย่อมเกี่ยวพันกับสภาพสังคมเบื้องหลัง *ดอกเหมยในแจกันทอง* ก็เช่นเดียวกัน ผลงานแปลชิ้นนี้ได้รับการเผยแพร่สู่สาธารณะระหว่างเดือนมีนาคม 2496 จนถึงเดือนตุลาคม 2498 รวมเป็นระยะเวลา 2 ปี 7 เดือน โดยลงพิมพ์เป็นตอนๆ ในหนังสือพิมพ์ *แสนสุข* รายสัปดาห์ ช่วงเวลาดังกล่าว ตรงกับยุคจอมพล ป. พิบูลสงครามดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีสมัยที่สอง

แวดวงวรรณกรรมของไทยในยุคของ “ท่านผู้นำ” ถูกการเมืองแทรกแซงค่อนข้างมาก รัฐบาลได้เข้ามาควบคุมและกำหนดแนวทางการประพันธ์ในหลากหลายด้าน เช่น ควบคุมการนำเสนอข่าว ตรวจสอบการแสดงความคิดเห็นของสื่อสิ่งพิมพ์ ตั้งแผนกตรวจสิ่งพิมพ์ที่เผยแพร่ต่อสาธารณะ ใช้นโยบายปันส่วนกระดาษเพื่อควบคุมหนังสือพิมพ์ ดำเนินการปรับปรุงอักขรวิธีไทย⁹ และเหนืออื่นใด รัฐบาลได้ควบคุมการประพันธ์อย่างเข้มงวดโดยใช้แนวศีลธรรม (อาทิตยา จารุจินดา, 2555, น. 5)

เครื่องมืออย่างหนึ่งที่รัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงครามใช้ในการควบคุมแวดวงวรรณกรรม คือ พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. 2484 ซึ่งได้กำหนดข้อบัญญัติต่างๆ เกี่ยวกับการพิมพ์ การจำหน่ายและโฆษณาสิ่งพิมพ์ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ หรือสิ่งพิมพ์อื่น โดยได้ระบุคุณสมบัติของบุคคลหรือนิติบุคคลที่จะทำหน้าที่จัดพิมพ์หรือโฆษณาสิ่งพิมพ์ต่างๆ เอาไว้อย่างละเอียด รวมถึงกำหนดบทลงโทษต่างๆ เกี่ยวกับสิ่งพิมพ์เอาไว้ด้วย

บทบัญญัติในพระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. 2484 ที่ผู้วิจัยมองว่า ส่งผลต่อการแปลจากสังวาสในดอกเหมยในแจกันทอง คือมาตราที่ 9 ซึ่งมีเนื้อความดังต่อไปนี้

“เมื่อปรากฏว่าได้มีการโฆษณา หรือเตรียมการโฆษณาสิ่งพิมพ์ใดๆ ซึ่งเจ้าพนักงานการพิมพ์เห็นว่าอาจจะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน เจ้าพนักงานการพิมพ์อาจมีหนังสือแก่ผู้หนึ่งผู้ใดโดยจะเพาะหรือมีคำสั่งทั่วไปโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาหรือหนังสือพิมพ์รายวัน ห้ามการขายหรือจ่ายแจกสิ่งพิมพ์นั้น ทั้งจะให้อึดสิ่งพิมพ์และแม่พิมพ์นั้นด้วยก็ได้”

(พระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช 2484, น. 1233 ทำตัวหนาโดยผู้วิจัย)

ผู้วิจัยเห็นว่า การบรรยายเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์อย่างตรงไปตรงมา ย่อมสามารถตีความได้ว่า “ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน” ตามข้อบัญญัติดังกล่าว จึงเป็นสิ่งที่ทั้งผู้แปล และบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ *แสนสุข* ไม่อาจมองข้ามได้

4. กลวิธีการแปลจากสังวาสใน ดอกเหมยในแจกันทอง

⁹ อย่างไรก็ดี การปรับปรุงอักขรวิธีไทย ที่เน้นวางหลักเกณฑ์การสะกดคำแบบใหม่โดยงดใช้สระ พยัญชนะที่มีเสียงซ้ำกัน กำหนดให้เขียนคำไทยแท้ และยังมีกรวางระเบียบการใช้คำสรรพนาม การตอบรับ การปฏิเสธ (อาทิตยา จารุจินดา, 2555, น. 5) จนถูกมองว่าเป็นยุคสมัยแห่ง “อักขรวิบัติ” และส่งผลให้นักเขียนจำนวนมากเลิกผลิตผลงานไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ยศ วัชรเสถียร, 2506, น. 319 อ้างถึงใน ตริศิลป์ บุญขจร, 2521, น. 91) นั้น ได้ถูกยกเลิกไปหลังจากจอมพล ป. พิบูลสงครามกลับเข้ามาเป็นนายกรัฐมนตรีในสมัยที่สอง ใน พ.ศ. 2491 โดยการบริหารประเทศของจอมพล ป. เมื่อกลับมามีอำนาจอีกครั้งนั้น บรรยายภาคผนวกลายขึ้นมา การควบคุมในแวดวงวรรณกรรมก็เบาบางลง และนักเขียนมืออิสระทางการสร้างสรรค์ผลงานมากขึ้น อย่างไรก็ดี พระราชบัญญัติการพิมพ์ดังกล่าว ยังคงมีผลบังคับใช้อยู่เช่นเดิม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ให้นิยามของคำว่า “สังวาส” ไว้ดังนี้

“น. การอยู่ด้วยกัน, การอยู่ร่วมกัน; การร่วมประเวณี.

ก. ร่วมประเวณี, มักใช้ว่า ร่วมสังวาส หรือ เสพสังวาส. (ป., ส. สังวาส).” (น. 1201)

กล่าวโดยสรุป “สังวาส” อาจใช้เป็นคำนามหรือคำกริยาก็ได้ เมื่อเป็นคำนาม จะหมายถึงการร่วมประเวณี และเมื่อเป็นกริยา จะหมายถึง ร่วมประเวณี หรือมีเพศสัมพันธ์นั่นเอง

งานวิจัยชิ้นนี้กำหนดว่า “ฉากสังวาส” หมายถึงเนื้อหาตอนใดก็ตามที่บรรยายเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ หรือการประกอบกามกิจระหว่างตัวละครต่างๆ รวมไปถึงการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง และการบอกเล่าโดยอ้อมว่าตัวละครมีความสัมพันธ์ทางเพศกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ข้อความตอนใดก็ตามใน *ดอกเหมยในแจกันทอง* ที่มีการเอ่ยถึงเพศสัมพันธ์ทางตรงและทางอ้อม จะถูกนำมาใช้ในการวิเคราะห์การแปลฉากสังวาสในงานวิจัยชิ้นนี้ทั้งหมด

ผู้วิจัยพบว่า *ดอกเหมยในแจกันทอง* ประกอบด้วยฉากสังวาสทั้งสิ้น 39 ฉาก กระจายอยู่ในเนื้อเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ ฉากเหล่านี้เป็นกิจกรรมทางเพศระหว่างตัวละครทั้งสิ้น 10 คู่ ได้แก่ ซีเหมินชิงกับพานจินเหลียน ซีเหมินชิงกับหลี่ผิงเออร์ ซีเหมินชิงกับอู๋เยว่เหนียง ซีเหมินชิงกับเมิ่งยูวีไหลว ซีเหมินชิงกับหวางลิวเออร์ ซีเหมินชิงกับหลี่กู่เจีย พานจินเหลียนกับฉินถง พานจินเหลียนกับเฉินจิ้งจี้ หลี่ผิงเออร์กับเจียงจู่ชาน และหานเออร์กับหวางลิวเออร์ จะเห็นได้ว่า กิจกรรมทางเพศที่ถูกถ่ายทอดออกมาใน *ดอกเหมยในแจกันทอง* นั้น มักจะกระจุกตัวอยู่ที่ตัวละครแกนกลางของเรื่องอย่างซีเหมินชิงเป็นหลัก

แม้ผู้วิจัยจะสรุปในเบื้องต้นแล้วว่า ต้นฉบับภาษาจีนของ *ดอกเหมยในแจกันทอง* นั้น มีความเป็นไปได้มากกว่าจะเป็น *กู่เปิ่นจินผิงเหมย* แต่อย่างไรก็ดี เมื่อทำการเปรียบเทียบฉากสังวาสระหว่างตัวบททั้งสอง ผู้วิจัยกลับพบว่า บทแปลฉากสังวาสในวรรณกรรมจีนแปลไทยเรื่องนี้ ไม่ตรงกับที่ปรากฏใน *กู่เปิ่นจินผิงเหมย* ในบรรดาฉากสังวาสทั้ง 39 ฉากที่ปรากฏใน *ดอกเหมยในแจกันทอง* มีเพียง 10 ฉากเท่านั้นที่เนื้อความใน *กู่เปิ่นจินผิงเหมย* ตรงกับ *ดอกเหมยในแจกันทอง* โดยฉากสังวาสเหล่านั้น ล้วนแต่เป็นฉากที่ไม่ล่อแหลมทั้งสิ้น ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่เข้าใจได้ เนื่องจาก *กู่เปิ่นจินผิงเหมย* เป็น *จินผิงเหมย* ฉบับปราศจากความโป๊เปลือย เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้วิจัยจึงได้ทำการสืบย้อนกลับไปยัง *จินผิงเหมยฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โผ* ซึ่งเป็นต้นฉบับที่ *กู่เปิ่นจินผิงเหมย* นำมาดัดแปลงก่อนพิมพ์จำหน่าย (Shi and Luo, 2016, p. 93) แล้วจึงพบว่า ฉากสังวาสใน *จินผิงเหมย* ฉบับดังกล่าวใกล้เคียงกับ *ดอกเหมยในแจกันทอง* เป็นอย่างมาก จะต่างกันก็ในประเด็นที่ *ดอกเหมยในแจกันทอง* ไม่บรรยายฉากรักอย่างละเอียดลออจนเห็นภาพพจน์ชัดเจน อย่างที่ปรากฏใน *จินผิงเหมยฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โผ* เท่านั้น

เมื่อทำการเปรียบเทียบจากสังวาสที่ปรากฏในตวับททั้งสาม ได้แก่ จินผิงเหมย์ฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โพ ว่าเป็นจินผิงเหมย์ และดอกเหมยในแจกันทอง ผู้วิจัยพบว่า จากสังวาสทั้ง 39 ฉากที่ปรากฏใน ดอกเหมยในแจกันทอง มีความสัมพันธ์กับตวับทภาษาจีนทั้งสองใน 4 ลักษณะ ดังนี้

1. เนื้อความในฉากสังวาสตรงกันทั้งสามตวับท พบทั้งสิ้น 10 ครั้ง
2. เนื้อความใน ดอกเหมยในแจกันทอง ตรงกับ จินผิงเหมย์ฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โพ แต่ไม่ตรงกับ ว่าเป็นจินผิงเหมย์ พบทั้งสิ้น 25 ครั้ง
3. เนื้อความใน ดอกเหมยในแจกันทอง ตรงกับ ว่าเป็นจินผิงเหมย์ แต่ไม่ตรงกับ จินผิงเหมย์ฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โพ พบทั้งสิ้น 1 ครั้ง
4. เนื้อความใน ดอกเหมยในแจกันทอง เป็นการผสมกันระหว่าง ว่าเป็นจินผิงเหมย์ กับ จินผิงเหมย์ฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โพ พบทั้งสิ้น 3 ครั้ง

ลักษณะที่ 1 เนื้อความในฉากสังวาสตรงกันทั้งสามตวับท

ฉากสังวาสในลักษณะนี้มีทั้งสิ้น 10 ฉาก สันนิษฐานว่าเหตุที่ฉากสังวาสเหล่านี้มีเนื้อความตรงกันทั้งในจินผิงเหมย์ฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โพ ว่าเป็นจินผิงเหมย์ และ ดอกเหมยในแจกันทอง เป็นเพราะฉากสังวาสเหล่านี้มิได้บรรยายกิจกรรมทางเพศในรายละเอียด นอกจากนี้ ยังมีได้กล่าวถึงอวัยวะเพศทั้งชายและหญิง หากแต่เพียงบอกให้ทราบว่าตัวละคร “มีเพศสัมพันธ์กัน” ด้วยถ้อยคำต่างๆ เช่น 狂 (เริงรัก) 宿歇 (ค้างคืน) 如鱼似水 (รื่นเริงเหมือนปลาได้น้ำ) 美爱无加 (เต็มด้าในรสรักอย่างสุดแสน) 如胶似漆 (ตัวติดกันเป็นตังเม) 盘桓 (อ้อยอิงอยู่ด้วยกัน) 摇摇摆摆 (โยกย้ายร่างกาย) 千般贴恋 (ปรนนิบัติใกล้ชิดนับพันประการ) 万种牢笼 (มัดใจด้วยลีลานับหมื่นประการ) 欢爱 (ระเริงรัก) เท่านั้น เมื่อเนียน กูรมะโรหิต ถ่ายทอดถ้อยคำเหล่านี้ ออกมาเป็นภาษาไทย จึงเน้นถ่ายทอดด้วยการแปลเก็บความจนครบ และเลือกใช้คำที่ให้ความรู้สึกเย้ายวนมิได้บรรยายอากัปกริยาขณะประกอบภารกิจอย่างตรงไปตรงมา ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกันกับต้นฉบับ ถ้อยคำที่กล่าวถึงการมีเพศสัมพันธ์อย่างอ้อมๆ ที่เนียนและสด กูรมะโรหิตเลือกใช้ในการแปลฉากสังวาสลักษณะที่ 1 นี้ ประกอบด้วย อภิรมย์, ระเริงเชิงสวาส, มีความอิมเิบเกษมสุขในความหวานของกามราคะ, เสพย์สุข, สรวลระริกซิกซี้, เกี่ยวกระหวัดรัดพัน, รสหวานของความรัก, เล้าโลม, ร่วมรส สำราญ, เล่นสนุก, ฝ้าปรนนิบัติ และเข้านอน

ลักษณะที่ 2 เนื้อความในฉากสังวาสตรงกับ จินผิงเหมย์ฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โพ แต่ไม่ตรงกับ ว่าเป็นจินผิงเหมย์

ฉากสังวาสลักษณะนี้ ปรากฏใน *ดอกเหมยในแจกันทอง* รวมทั้งสิ้น 25 ครั้ง โดยเป็นฉากที่บรรยายกิจกรรมทางเพศอย่างตรงไปตรงมาใน *จินผิงเหมยฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โผ* แต่เมื่อ *จินผิงเหมยฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โผ* ถูกดัดแปลงตัดทอนกลายเป็น *กุ่เป่จินผิงเหมย* ฉากสังวาสที่มีลักษณะ “โป้” เหล่านี้ก็อันตรธานหายไป อย่างไรก็ดี เมื่อเนื้อความฉากเดียวกัน “เดินทาง” เข้าสู่ฉบับแปลไทยคือ *ดอกเหมยในแจกันทอง* ถ้อยและความที่สะท้อนให้เห็นว่าตัวละครประกอบกิจกรรมทางเพศยังคงอยู่ แต่คงอยู่ในลักษณะถูกเซ็นเซอร์ คือแปลถ้อยความโดยตัดรายละเอียดที่ล่อแหลมเกินไปในสายตานิทัศน์ (หรืออาจจะในสายตาของบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ *แสนสุข* ก็เป็นไปได้) หรือบางครั้งก็ปรากฏในลักษณะที่เนื้อความถูก “ปรับ” ให้เบาบาง แต่ยังคงสื่อความได้ว่าตัวละครกำลังประกอบกามกิจ

ตัวอย่างฉากสังวาสในลักษณะนี้ เช่น ฉากเพศสัมพันธ์ระหว่างซีเหมินซิงและพานจิน-เหลียนใน *บทที่สิบเอ็ด*¹⁰ ผู้ซื้อสัตว์กัฬาหาญต้องถูกส่งตัวไปเป็นนักโทษที่เมืองเมิ่งโจว ซีเหมินซิงกับภรรยาใหญ่หย่อยเลี้ยงรื่นเรื่งกันบนแก่งริมสระบัว โดยเนื้อความที่ปรากฏใน *จินผิงเหมยฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โผ* มีดังนี้

且说当日西门庆率同妻妾，合家欢乐，在芙蓉亭上饮酒，至晚方散。归来潘金莲房中，已有半酣，乘著酒兴，要和妇人云雨。妇人连忙熏香打铺，和他解衣上床。西门庆且不与他云雨，明知妇人第一好品箫，于是坐在青纱帐内，令妇人马爬在身边，双手轻笼金钏，捧定那话，往口里吞放。西门庆垂首玩其出入之妙，鸣咂良久，淫情倍增，因呼春梅进来递茶。妇人恐怕丫头看见，连忙放下帐子来。西门庆道：“怕怎么的？”因说起：“隔壁花二哥房里到有两个好丫头，今日送花来的是小丫头。还有一个也有春梅年纪，也是花二哥收用过了。但见他娘在门首站立，他跟出来，却是生得好模样儿。谁知这花二哥年纪小小的，房里恁般用人！”

(Lanling Xiaoxiaosheng, 2011, p. 140)

เนื้อหาที่อาจมองได้ว่าล่อแหลมในตอนนี้เป็นส่วนที่ผู้วิจัยขีดเส้นใต้ ซึ่งอาจแปลเป็นไทยได้ว่า “(ซีเหมินซิง) รู้ดีว่านางนั้นชอบการเป่าขลุ่ย¹¹ เป็นที่สุด จึงนั่งขึ้นภายในมุ้งแล้วให้นางนั่งหมอบอยู่ข้างตน ขยับกำไลทองเล็กน้อยแล้วจึงใช้มือยึดท่อนลึงค์เอาไว้แล้วส่งเข้าปาก ซีเหมินซิงก็มอมองท่อนลึงค์ของตนผลุบเข้าออกจากปากนางด้วยความรู้สึกรื่นรมย์ ดูดตักันอยู่นานจนไฟราคะนั้นพลุ่งพล่าน”

และแน่นอนว่าเมื่อตัวบทดังกล่าวเดินทางมาถึง *กุ่เป่จินผิงเหมย* ซึ่งเป็นฉบับแปลลดเพศสัมพันธ์ รายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำโษษฐกามก็สูญหาย ระบุเพียงว่าหลังจากรื่นเรื่งดื่มเหล้ากันที่แก่งริมสระบัวแล้ว ซีเหมินซิงก็เข้ามาที่เรือนของนางพานจินเหลียน แล้วตัดข้ามฉากร่วมรักไปถึงตอนที่นางซุนเหมยเข้ามาในห้อง

¹⁰ สกัดตามต้นฉบับ

¹¹ หมายถึง ใช้ปากกับอวัยวะเพศชาย

เลย นอกจากนี้ ความวาทะในฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โพ ที่เกิดขึ้นเมื่อซีเหมินซึ่งเรียกในนางขุนเหมยเข้ามาในห้องขณะที่ตนกำลังร่วมรักกับนางพานจินเหลียนก็หายไป เหลือเพียงว่าขุนเหมยเดินนำสุราเข้าไปให้นางนั้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

且说西门庆率同妻妾合家欢乐，在芙蓉亭上饮酒，至晚放散，归到金莲房中。只见春梅捧茶进房，说起隔壁花二哥房里，到有两个好丫头，今日送花来的是小丫头，还有一个，也有春梅年纪，花二哥宠爱的了不得，但见他娘在门首站立，他跟出来，却生得好模样儿，谁知这花二哥年纪小小的，房里恁般用人。

(Xiaoxiaosheng, 1926a, p. 129)

และเมื่อฉากดังกล่าวได้รับการแปลเป็นภาษาไทยใน *ดอกเหมยในแจกันทอง* เนื้อความส่วนที่ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ก็ปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง ในลักษณะที่ลดทอนลงจากฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โพ ดังนี้

จะกล่าวถึงซีเหมินซึ่ง เมื่อได้รื่นเริงอยู่กับภรรยาใหญ่ที่เก้งริมสระบัวแห่งนั้นจนค่ำแล้ว จึงเข้าไปในห้องของนางพานจินเหลียน ฤทธิสุราได้กระตุ้นความรู้สึกอันเร้าร้อนที่ร้อนแรงอยู่แล้วให้ร้อนแรงยิ่งขึ้น นางพานจินเหลียนจึงจัดเตรียมปูลาดที่นอน และจุดเครื่องหอมขึ้นในกระถางทองแดง ภายหลังที่คนทั้งสองได้ช่วยกันจัดการเปลื้องเสื้อผ้าให้แก่กันแล้วจึงชวนกันเข้าไปภายในม่านแพรที่ซึ่งไว้รอบเตียงนอน แต่ครั้งนี้ซีเหมินซึ่งไม่มีจิตใจที่จะเล่นเกมรักอย่างธรรมดา เพราะนึกขึ้นมาได้ว่านางพานจินเหลียนนั้นมีความสามารถในทางเป่าขลุ่ย จึงบอกให้นางลงมือ--- ในระหว่างนั้นซีเหมินซึ่งเกิดกระหายน้ำขึ้นมา จึงเรียกขุนเหมยสาวใช้ให้ยกน้ำชามาให้ขณะที่ขุนเหมยยกน้ำชาเข้ามานั้น นางพานจินเหลียนรีบชักผ้าห่มขึ้นคลุมกายด้วยความกระดาก ซีเหมินซึ่งจึงยัมพลางถามว่า “เหตุไรเจ้าจึงต้องทำเช่นนั้นเล่า ภรรยาของสาวจื่อชู่ที่อยู่บ้านติดกับเรานี้ไม่รู้สึกร้อยอย่างเจ้าเลย เมื่อนางเห็นสาวจื่อชู่กำลังอยู่กับนางสาวใช้ของนางและนางสาวใช้ผู้นั้นก็มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับขุนเหมยของเรา สาวใช้คนที่นำดอกไม้มาที่นี้เมื่อกลางวันนี้มีอายุอ่อนกว่านางคนนั้น แต่ก็มีคามงามเหมือนกันทั้งคู่ เราไม่นึกเลยว่าสาวจื่อชู่จะมีบุญได้เซยชมสาวใช้ที่มีอายุน้อยเช่นนี้”

(เนียนและสด กุรมะโรหิต, 28 มิถุนายน 2496, น. 22)

จะเห็นได้ว่า เนื้อหาจากสังวาสจาก *จินผิงเหมยฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โพ* ที่ผู้วิจัยขีดเส้นใต้และให้คำแปลเอาไว้ว่า “(ซีเหมินซึ่ง) รู้ดีว่านางนั้นชอบการเป่าขลุ่ย¹² เป็นที่สุด จึงนั่งขึ้นภายในมุ้งแล้วให้นางนั่งหมอบอยู่ข้างตน ชยป์กำไลทองเล็กน้อยแล้วจึงใช้มือยัดท่อนลิ้งค์เอาไว้แล้วส่งเข้าปาก ซีเหมินซึ่งก็มอมองท่อนลำของตนผลุบเข้าออกจากปากนางด้วยความรู้สึกที่รุ่มรมย์ ดูดักกันอยู่นานจนไฟระคะนั้นพลุ่งพล่าน” นั้น เมื่อได้รับการแปลเป็นภาคภาษาไทย ก็กลายเป็น “แต่ครั้งนี้ซีเหมินซึ่งไม่มีจิตใจที่จะเล่นเกมรักอย่างธรรมดา เพราะนึกขึ้นมา

¹² หมายถึง ใช้ปากกับอวัยวะเพศชาย

ได้ว่านางพานจินเหลียนนั้นมีความสามารถในทางเป่าขลุ่ย จึงบอกให้นางลงมือ” ผู้แปลยังคงคำว่า 品箫 โดยแปลตรงตัวไปว่า “เป่าขลุ่ย” แต่มิได้ระบุชัดเจนว่าการเป่าขลุ่ยที่ว่าเป็นคือการกระทำโอบอ้อมอารี อย่างไรก็ดี ผู้อ่านยังสามารถรับรู้ได้ผ่านบริบทรอบข้าง เช่น เมื่อนางซุนเหมยเข้ามาในห้อง นางพานจินเหลียนมีอาการ “กระดาก” รีบ “ซักผ้าห่มขึ้นคลุมกาย” อนึ่ง ลักษณะการ “ผลุบเข้าผลุบออก” ขององคชาติในปากของนางนั้น ได้ถูกตัดทิ้งจนหมด

ลักษณะที่ 3 เนื่อความในฉากสังวาสตรงกับ *กู่เป่ินจินผิงเหมย* แต่ไม่ตรงกับ *จินผิงเหมยฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โผ*

ฉากสังวาสใน *ดอกเหมยในแจกันทอง* ลักษณะนี้ พบได้น้อยที่สุด คือปรากฏเพียงครั้งเดียวเท่านั้น นั่นคือฉากที่นางหลี่ผิงเอ๋อร์ล้มป่วย จนฝันไปว่าซีเหมินซึ่งกลับมาหาก่อนจะร่วมรักกัน ฉากดังกล่าวปรากฏในบทที่สิบแปด *หยูจี้สี่ก่่าวโทษหยางถี้ตู้ เจียงจู่ชานแต่งเข้าบ้านนางหลี่ผิงเอ๋อ* จากการเปรียบเทียบตัวบททั้งสาม ผู้วิจัยพบว่า ฉากร่วมรักฉากนี้ ตรงกับ *กู่เป่ินจินผิงเหมย* แต่ไม่ตรงกับ *จินผิงเหมยฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โผ*

到晚夕，孤眠枕上展转踟蹰。忽听外边打门，仿佛见西门庆来到。妇人迎门笑接，携手进房，问其爽约之情，各诉衷肠之话。绸缪缱绻，彻夜欢娱。鸡鸣天晓，便抽身回去。

(Lanling Xiaoxiaosheng, 2011, p. 231)

เมื่อฉากดังกล่าวเข้าไปปรากฏใน *กู่เป่ินจินผิงเหมย* สำนักพิมพ์ก็ได้ตัดประโยค 绸缪缱绻，彻夜欢娱 ซึ่งอาจแปลได้ว่า “ต่างได้สำเร็จสำราญในความรักกันตลอดคืน ไม่อาจแยกจากกัน” ออก ดังข้อความต่อไปนี้

到晚夕孤眠枕上，辗转踟躇，忽听外边打门，仿佛见西门庆来到，妇人迎门笑接，携手进房，问其爽约之情，各诉衷肠之话，鸡鸣天晓，便抽身回去。

(Xiaoxiaosheng, 1926a, p. 203)

เมื่อทำการเปรียบเทียบตัวบทภาษาจีนสองฉบับกับ *ดอกเหมยในแจกันทอง* แล้ว ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าเนี่ยน กูรมะโรหิตน่าจะยึดข้อความตามฉบับ *กู่เป่ินจินผิงเหมย* มากกว่า เพราะประโยค 绸缪缱绻，彻夜欢娱 นั้นไม่ได้ถูกแปลเป็นไทยในฉากนี้ วลี “หลังจากนั้นต่างก็พร่ำพรวดพรวดน่ารักต่อกัน” น่าจะแปลมาจาก 各诉衷肠之话 มากกว่า ดังเนื้อความต่อไปนี้

นางหลี่ผิงเอ๋อได้นอนกระสับกระส่ายอยู่นานแล้วก็เคลิ้มฝันไปว่า นางได้ยินเสียงมีคนมาตบประตู แล้วเห็นซีเหมินซึ่งเดินเข้ามาในห้อง นางหลี่ผิงเอ๋อมีความยินดีรับลูกออกมาต้อนรับแล้วจู๋มมือซีเหมินซึ่งเข้าไปในที่นอน พลังตัดพ้อต่อว่าด้วยเรื่องซีเหมินซึ่งทำผิดสัญญา หลังจากนั้นต่างก็พร่ำพรวด

พรรณนารักต่อกัน จนกระทั่งได้ยินเสียงไก่ขันซึ่งเป็นเวลาใกล้สว่าง ซีเหมินจึงรีบผละจากนางแล้วลุก
ออกไปข้างนอก

(เนียนและสด ฐมระโรหิต, 27 กันยายน 2496, น. 46)

ลักษณะที่ 4 เนื้อความในฉากสังวาสเป็นการผสมกันระหว่าง *กู่เป่ินจินผิงเหมย์* กับ *จินผิงเหมย์ฉบับวิจารณ์*
โดยจางจู่โพ

ฉากสังวาสลักษณะนี้ปรากฏทั้งสิ้น 3 ฉาก โดยตัวอย่างที่น่าสนใจปรากฏใน *บทที่สี่สิบสอง ฉินถงแอบ*
ฟังความลับภายใต้หน้าต่างนางหวางลิวเอ้อ *เงินจิ้งจี้ช่วยโอกาสและเล็ดมนางพานจินเหลียน* เนื้อความกล่าวถึง
ตอนที่ซีเหมินซึ่งเข้ามาหานางพานจินเหลียนในเรือน หลังจากที่นางนั้นเพิ่งจะเกี่ยวพาราตีกับลูกเขยของซีเหมิน
ซึ่งอย่างเงินจิ้งจี้มาหมาดๆ

โปรดสังเกตข้อความที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างภาษาจีนที่คัดจาก *จินผิงเหมย์ฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โพ* และ
กู่เป่ินจินผิงเหมย์ ตามลำดับ

西门庆就往潘金莲房里去了。金莲正与敬济不尽兴回房，眠在炕上，一见西门庆进来，忙起来笑迎道：“今日吃酒，这咱时才来家。”西门庆也不答应，一手搂将过来，连亲了几个嘴，一手就下边一摸，摸著他牝户，道：“怪小淫妇儿，你想著谁来？兀那话湿搭搭的。”金莲自觉心虚，也不做声。只笑推开了西门庆，向后边澡牝去了。当晚与西门庆云情雨意，不消说得。

(Lanling Xiaoxiaosheng, 2011, p. 703)

西门庆就往潘金莲房里去了。金莲正被敬济鬼混不休，溜回房中，眠在炕上，一见西门庆进来，忙起来笑迎道：“今日吃酒，这咱时才来家。”西门庆也不答应，遂即坐下。潘金莲道，你今日的酒，真吃醉了？你进门我就起来迎接，什么缘故，连话儿都没有？西门庆道，你倦昏昏眠在炕上，你想着谁来？金莲自觉心虚，也不做声，只对西门庆笑着，向后边叫春梅点茶去了。当晚打发西门庆上床安睡，不消说得。

(Xiaoxiaosheng, 1926c, p. 50-51)

จะเห็นได้ว่า *กู่เป่ินจินผิงเหมย์* ปรับเปลี่ยนประโยคที่ค่อนข้างล่อแหลมหลายประโยคใน *จินผิงเหมย์*
ฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โพ เช่น ปรับข้อความ *金莲正与敬济不尽兴回房* เป็น *金莲正被敬济鬼混不休，溜回房中*
เพื่อทำให้การร่วมเพศ (ที่ไม่สำเร็จ เพราะเร่งรีบเนื่องจากกลัวคนเห็น) เปลี่ยนเป็นฉากนาง
พานจินเหลียนหลบหนีการตามตัวของเงินจิ้งจี้กลับมาที่ห้อง

นอกจากนี้ เนื้อความที่ว่า 西门庆也不答应，一手搂将过来，连亲了几个嘴，一手就下边一摸，摸著他牝户，道：“怪小淫妇儿，你想著谁来？兀那话湿搭搭的。”¹³ ก็ยังถูกปรับเป็น 西门庆也不答应，遂即坐下。潘金莲道，你今日的酒，真吃醉了？你进门我就起来迎接，什么缘故，连回话儿都没有？西门庆道，你倦昏昏眠在炕上，你想着谁来？¹⁴ จะเห็นได้ว่าคำพูดของซีเหมินซิงที่สื่อให้เห็นว่านางพานจินเหลียนนั้นเพิ่งจะ “ได้เสีย” กับเงินจิ้งจี้มาหมาดๆ จึงยังคง “เปียกแฉะ” อยู่ ถูกปรับเนื้อหาจนแห้งแล้งและจืดชืด กลายเป็นการตัดพ้อของนางพานจินเหลียนเสียอย่างนั้น แต่นั่นก็ย่อมจะเป็นการปรับเนื้อหาที่สมเหตุสมผล เพราะใน *กู่เป่ย์จินผิงเหมย์* จากก่อนหน้านี้นางพานจินเหลียนกับลูกเขยอย่างเงินจิ้งจี้ไม่ได้ประกอบกามกิจกันแต่อย่างใด

อย่างไรก็ดี จากเดียวกันใน *ดอกเหมยในแจกันทอง* เนื้อความกลับปรากฏเป็นดังนี้

ฝ่ายนางพานจินเหลียน เมื่อถูกเงินจิ้งจี้โลมเล้าเคล้าคลึงเอาตั้งแต่ตอนกลางวัน กับเมื่อตอนบ่ายรวมสองครั้งก็ให้รู้สึกชุ่มร้อนเป็นกำลัง มีรู้ที่จะทำประการใดดี จึงเข้านอนแต่ตอนหัวค่ำ ครั้นเมื่อเห็นซีเหมินซิงเข้ามาในห้อง จึงรีบลุกขึ้นต้อนรับ แล้วให้นางซุนเหมยขอน้ำชามาให้ซีเหมินซิงดื่ม ซีเหมินซิงจึงถามสัพยอกขึ้นว่า “เหตุไรเจ้าจึงเข้านอนแต่เพลายังไม่ทันชิงพลบ คงจะกำลังคิดถึงใครอยู่ละ กระมัง?” นางพานจินเหลียนถูกซีเหมินซิงถามแทงถูกใจคำเช่นนั้น ก็มีได้ตอบว่ากระไร รับชวนซีเหมินซิงเข้านอน เพื่อไม่ให้ชักไตตามอะไรอีกต่อไป

(เนียนและสด กุรมะโรหิต, 10 เมษายน 2498, น. 22)

เมื่อเทียบตัวบทภาษาไทยเข้ากับตัวบทภาษาจีนทั้งสองตัวบท จะพบว่าเนียนและสด กุรมะโรหิตนั้นแปลข้อความในฉากนี้อย่างรวบรัด ไม่ได้ให้รายละเอียดมากนัก โดยเนื้อหาบางส่วนสื่อเป็นนัยว่าในฉากก่อนหน้านี้นางพานจินเหลียนถูกเงินจิ้งจี้ “โลมเล้าเคล้าคลึง” จน “ร้อนชุ่มเป็นกำลัง” ซึ่งน่าจะใกล้เคียงกับข้อความใน *จินผิงเหมย์ฉบับวิจารณ์โดยจางจู่โผ* มากกว่า แต่อย่างไรก็ดี คำพูดที่ซีเหมินซิงสัพยอกนางว่า “เหตุไรเจ้าจึงเข้านอนแต่เพลายังไม่ทันชิงพลบ คงจะกำลังคิดถึงใครอยู่ละ กระมัง?” กลับดูใกล้เคียงกับ *กู่เป่ย์จินผิงเหมย์* มากกว่า นอกจากนี้ *ดอกเหมยในแจกันทอง* ยังปรากฏข้อความ “แล้วให้นางซุนเหมยขอน้ำชามาให้ ซีเหมินซิงดื่ม” (อาจเทียบได้กับ 向后边叫春梅点茶去了) ซึ่งปรากฏเฉพาะใน *กู่เป่ย์จินผิงเหมย์* อีกด้วย เพียงแต่สลับลำดับก่อนหลังกันเท่านั้น

5. การเลือกใช้คำในการแปลบทสังวาสใน *ดอกเหมยในแจกันทอง*

¹³ อาจแปลได้ว่า ซีเหมินซิงไม่ว่ากระไร ยื่นมือข้างหนึ่งมาคว้าตัวนางไปจูบหลายครั้ง มีอีกข้างเลื่อนลงไปจับอวัยวะเพศของนาง ก่อนพูดขึ้นว่า “เจ้าหญิงล้ำสอน นึกคิดถึงใครอยู่รึ ถึงได้เปียกแฉะไปหมดเช่นนั้น”

¹⁴ อาจแปลได้ว่า ซีเหมินซิงไม่ว่ากระไร เพียงนั่งลง พานจินเหลียนเอ่ยขึ้นว่า วันนี้ท่านดื่มเหล้าคงเมาแล้วกระมัง ข้าอุตสาห์ลุกขึ้นมาต้อนรับทันทีที่ท่านเข้ามาในห้อง แต่เหตุใดท่านจึงไม่พูดกระไรเลย ซีเหมินซิงถามกลับว่า เจ้านอนสลบไสลอยู่บนเตียงเช่นนี้ คิดถึงใครอยู่หรือ

เนียนและสด ฎุมะโรหิต ผู้แปล *ดอกเหมยในแจกันทอง* ได้กล่าวเอาไว้ในคำนำของวรรณคดีจีนโบราณ แปลไทยขึ้นนี้ว่า ““ดอกเหมยในแจกันทอง” (จินผิงเหมย) เป็นนิยายพิศวาสที่มีความพิศดาร แห่งลีลาของบทรัก ร้อนแรงไม่ต่างกับลีลาในเรื่อง *ขุนช้างขุนแผน* หรือ *ผู้รักเลดี้เซตเตอเลย์*” (เนียนและสด ฎุมะโรหิต, 8 มีนาคม 2496, น. 20) ทั้งนี้ จากการศึกษาเปรียบเทียบ จะเห็นได้ว่า เนียนและสด ฎุมะโรหิต เลือกว่าจะจัดการกับฉาก สังวาสใน *จินผิงเหมย* ด้วยการแปลแบบพอสังเขป สมกับที่ สด ฎุมะโรหิต เคยกล่าวเอาไว้ถึงการแปล *ผู้รักเลดี้เซตเตอเลย์* (โดยใช้นามปากกา “แอนน์”) ดังระบุใน *อนุสรณ์รับพระราชทานเพลิงศพนายสด ฎุมะโรหิต ณ เมรุวัดธาตุทอง วันอังคารที่ 23 พฤษภาคม พุทธศักราช 2521* ว่า “ต้องใช้ศิลป์¹⁵ ในการแปลจริงๆ เพื่อมิให้เรื่อง กลายเป็นอนาจาร” (น. 23)

เพื่อมิให้ *ดอกเหมยในแจกันทอง* กลายเป็นเรื่องอนาจาร และอาจส่งผลให้ผู้แปลรวมทั้งหนังสือพิมพ์ *แสงสุฯ* ละเมิดพระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. 2484 ซึ่งระบุไว้ว่า เจ้าพนักงานการพิมพ์มีสิทธิที่จะออกคำสั่ง หรือประกาศห้ามขายหรือจ่ายแจกสิ่งพิมพ์ “ซึ่งเจ้าพนักงานการพิมพ์เห็นว่าอาจจะขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน” (พระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช 2484, น. 1232) ผู้แปลจึงได้ตัดทอน รายละเอียดที่บรรยายเกี่ยวกับอวัยวะเพศ กิจกรรมการร่วมเพศออกบางส่วน แต่ก็ไม่ได้ถึงกับตัดทิ้งทั้งหมดจน ผู้อ่านไม่อาจทราบได้ว่าตัวละครมีเพศสัมพันธ์กัน อย่างไรที่ปรากฏใน *กุเป็นจินผิงเหมย* อีกทั้งผู้แปลเลือกที่จะใช้ คำที่ชวนให้รู้สึกเฝ้ายวนแต่ไม่ “อนาจาร” แทน โดยถ้อยคำที่ปรากฏบ่อยครั้งในฉากสังวาสของ *ดอกเหมยในแจกันทอง* มีดังต่อไปนี้

คำว่า “สำราญ” ปรากฏทั้งสิ้น 12 ครั้ง โดยมักจะปรากฏร่วมกับคำอุปสรรค “ความ” กลายเป็น “ความสำราญ” หรือประกอบเข้ากับคำว่า “รส” กลายเป็น “รสสำราญ” และคำว่า “ความสำราญ” หรือ “รสสำราญ” หรือ “สำราญ” นี้ มักจะใช้คู่กับกริยา เช่น “เสพย์” “มี” “ร่วม” กลายเป็น “เสพย์ความสำราญ” “ร่วมรสสำราญ” “มีความสำราญ” เป็นต้น

คำว่า “ปรนนิบัติ” พบ 6 ครั้ง โดยใช้ในความหมายว่าให้ความสุขทางเพศ

วลี “กอดรัด” พบ 5 ครั้ง โดยบางครั้งจะใช้คู่กับคำว่า “สัมผัส” กลายเป็น “กอดรัดสัมผัส”

คำว่า “สวาส”¹⁶ ปรากฏ 4 ครั้ง หนึ่งในนั้นสะกดด้วย ท ทหาร เป็น “สวาท”¹⁷

¹⁵ สะกดตามต้นฉบับ

¹⁶ สะกดตามต้นฉบับ

¹⁷ ผู้วิจัยพบว่าการสะกดคำบางคำใน *ดอกเหมยในแจกันทอง* ไม่เสถียรนัก นอกจากคำว่า “สวาส” แล้ว ยังปรากฏคำอื่นๆ อีก เช่น คำว่า “เอ็จ” ใน “ลิบเอ็จ” (บางครั้งสะกดเป็น ลิบเอ็ด) คำว่า “สินบล” (บางครั้งสะกดเป็น สินบน) สันนิษฐานว่าเป็นเพราะนวนิยายแปลเรื่องนี้ลงตีพิมพ์ยาวนานถึง

คำว่า “อภิมหยม” พบ 3 ครั้ง ใช้เป็นกริยาโดยตรง 2 ครั้ง และใช้เป็นกรรมของกริยา “ร่วม” กลายเป็น “ร่วมอภิมหยม” 1 ครั้ง

คำว่า “เคล้าคลึง” พบ 3 ครั้ง หนึ่งในนั้นสลับคำเป็น “คลึงเคล้า”

6. บทสรุป

ประเด็นน่าสนใจที่ขาดไม่ได้ในการศึกษาเกี่ยวกับการแปล จินฉิงเหมยม คือการสำรวจว่านักแปลจะทำ เช่นไรกับฉากสังวาสต่างๆ นานาที่ปรากฏในเนื้อหา ยิ่งเมื่อตัวบทแปลของ นวนิยายจีนโบราณนี้อาจอ้างถึง ก่อกำเนิดขึ้นในบรรณพิภพไทยในสมัยที่เรื่องเพศเป็นสิ่งต้องห้าม ทั้งในมุมมองของประชาชนทั่วไป และใน บทบัญญัติแห่งกฎหมาย เหล่านี้ล้วนเป็นเหตุผลที่ทำให้การศึกษาเกี่ยวกับ ดอกเหมยมในแจกันทอง ซึ่งเนียน กูมระโรหิต บัณฑิตสาขาวรรณคดีจีนจากมหาวิทยาลัยเยียนจิง แปลร่วมกับสด กูมระโรหิต สามีนักประพันธ์ ของเธอ เจ้าของผลงานอมตะ ปักกิ่งนครแห่งความหลัง จะขาดประเด็นกลวิธีการแปลฉากสังวาสไปเสียไม่ได้ เป็นอันขาด

จากการศึกษาผ่านการวิเคราะห์ตัวบทต่างๆ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า เนียนและสด กูมระโรหิต เลือกที่จะ ทำให้ ดอกเหมยมในแจกันทอง เป็นงานแปลที่ถึงพร้อมด้วยศิลปะ คงความเย้ายวน แต่ไม่อนาจาร ผ่าน กระบวนการต่างๆ ดังนี้

หนึ่ง เลือกที่จะ “เซ็นเซอร์” ตัวเอง ด้วยการเลือก ว่าเป็นจินฉิงเหมยม ซึ่งเป็น จินฉิงเหมยม ฉบับปลอดฉาก สังวาสเป็นตัวบทต้นฉบับ

สอง เสริมเนื้อหาซึ่งสะท้อนให้ผู้อ่านทราบถึงความสัมพันธ์เชิงเพศสัมพันธ์ระหว่างตัวละครต่างๆ ด้วยการอ้างอิง จินฉิงเหมยม ฉบับที่ไม่ตัดทอนฉากสังวาส

สาม เนื่องจากการแปลฉากสังวาสใน จินฉิงเหมยม ฉบับไม่ตัดทอนฉากสังวาสออกเป็นภาษาไทยทุก ถ้อยทุกความ ย่อมไม่อาจกระทำได้ เพราะนั่นย่อมหมายความว่า ดอกเหมยมในแจกันทอง อาจกลายเป็นงาน อนาจารซึ่ง “ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน” จนอาจนำไปสู่ความผิดทางกฎหมาย และเป็นที่ยึดจรรยาบรรณใน สังคม ผู้แปลจึงเลือกลดทอนความรุนแรงของเนื้อหาในฉากสังวาสเหล่านี้ ผ่านการตัดทอน และเลือกใช้ถ้อยคำ ที่แผ່งนัยเย้ายวน สามารถสื่อให้เห็นได้ว่าตัวละครต่างๆ กำลังสังวาสกัน แต่ไม่บรรยายอย่างตรงไปตรงมา

สองปีเจ็ดเดือน จึงอาจมีการเปลี่ยนแปลงบรรณาริการ หรืออาจเป็นไปได้ว่า ความนิยมในการการสะกดคำเหล่านี้เปลี่ยนแปลงไปในระยะเวลาสองปี ดังกล่าว

VACANA JOURNAL

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- ตรีศิลป์ บุญขจร. (2521). พัฒนาการนวนิยายไทย พ.ศ. 2475-2500 : การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายกับสังคม (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- เนียนและสด กุระมะโรหิต. ดอกเหมยในแจกันทอง. *แสนสุข*. 8 มีนาคม 2496 – 8 ตุลาคม 2498.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (พิมพ์ครั้งที่ 2). (2554). กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน.
- พระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช 2484. (2484, 30 กันยายน). ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 58. หน้า 1228 – 1257.
- พิบูลย์ ลี้มอริย์สุข. (2558). การศึกษาเปรียบเทียบส่วนเสริมกริยาบอความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจีนผิงเหมย์ กับฉบับแปลภาษาไทย ดอกเหมยในแจกันทอง (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- วินัย สุภไส. (2554). วิวัฒนาการวรรณกรรมจีนในภาษาไทย ตั้งแต่ พ.ศ. 2411 - 2475 (ตอนที่ 2). *จีนศึกษา* 4(4): 131 - 176.
- สด กุระมะโรหิต. (2537). 37 ปีของมิตรภาพ. ใน *ยวชอบอนุสรณ์*. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า.
- อนุสรณ์รับพระราชทานเพลิงศพนายสด กุระมะโรหิต ณ เมรุวัดธาตุทอง วันอังคารที่ 23 พฤษภาคม พุทธศักราช 2521. (2521). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยเกษม.
- อาทิตยา จารุจินดา. (2555). การสร้างภาพความเป็นหญิงในนวนิยายไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

ภาษาจีน

- Lanlingxiaoxiaosheng 兰陵笑笑生 (2011). *Gaohetang Piping Di Yi Qishu Jin Ping Mei* 皋鹤堂批评第一奇书金瓶梅 [Gaohetang's Criticism of Jin Ping Mei, the Greatest Book of All]. Changchun: Jilin University Press.
- Li, J. 李金坤 (2008). *Jin Ping Mei Shuming Yiyi Xinquan* 《金瓶梅》书名寓意新论 [A New Interpretation of the Title of Jin Ping Mei]. *Journal of Literature and History* 文苑漫步, 134: 30 – 31.
- Shi, X. and Luo, Z. 史小军、罗志欢 (2017). *Jin Ping Mei Banben Zhijian Lu* 《金瓶梅》版本知见录 [Different Versions of Jin Ping Mei as We Have Known and Seen]. Beijing: National Library of China Publishing House.

- Wiratpooke, P. 郑佩佩 (2017). The Writer as Translator: An Analysis of the Novelist Jacob's Manipulations in the Thai Translation of *Jin Ping Mei Compilation and Translation Review 10* (1): 39 – 82.
- Wiratpooke, P. 郑佩佩 (2019). The Storyteller Translator: On Thai Novelist Jacob's Rewriting of *Sanguo Yanyi* and *Jin Ping Mei*. (Unpublished doctoral dissertation). National Taiwan Normal University, Taipei.
- Wu, G. 吴敢 (2015). *The History of Researches on Jin Ping Mei 金瓶梅研究史*. Zhengzhou : Zhongzhou Guji.
- Xiandai Hanyu Cidian (7th edition) 现代汉语词典第七版 [Dictionary of Current Chinese]*. (2016). Beijing : Commercial Press.
- Xiaoxiaosheng 笑笑生 (1926a). *Guben Jin Ping Mei – di yi ce 古本金瓶梅——第一册 [Jin Ping Mei, the Ancient Version: Volume I]*. Shanghai: Shanghai Qingyun Publishing Company.
- Xiaoxiaosheng 笑笑生 (1926b). *Guben Jin Ping Mei – di er ce 古本金瓶梅——第二册 [Jin Ping Mei, the Ancient Version: Volume II]*. Shanghai: Shanghai Qingyun Publishing Company.
- Zhang, M. 张明远 (2010). Upon the Interpretation History of *Jin Ping Mei* (Unpublished doctoral dissertation). Shandong University, Jinan.

ภาษาอังกฤษ

- Chittiphalangsri, P. (2019). From plagiarism to incense sticks: The making of self and the other in Thai translation history. In Yves Gambier and Ubaldo Steccconi (Eds), *A World Atlas of Translation* (pp. 105 – 124). Amsterdam: John Benjamins.